

føre i Grundloven en positiv Bestemmelse om Forbud mod provisoriske Finanslove. Jeg vil nok spørge ærede Medlemmer, om de mene, at det er Vejen til at samle en offentlig Mening, som har en saadan Styrke, at den skulde kunne drage en Grundlovsforandring efter sig. Naar Bølgjerne omkring i Landet i Fjor begyndte at samle Tankerne om den arithmetiske Beregning af Indflydelsen mellem Folketing og Lands ting og begyndte at gøre sig fortrolige dermed, saa kommer der en anden Tanke. Det var ikke det, det var Normalbudgettet, og da de lige have begyndt at tænke sig om, hvad et Normalbudget er, saa høre de: Nej, det er ikke Normalbudgettet, det er noget ganske andet, vi skulle have frem. Det forekommer mig, at er der noget, der kan vise, at Djæbløkket ikke er kommet til at rejse en Folkemening, en Folkevilde, der skal kunne bære en Grundlovsforhandling gennem, er det virkelig det, vi have set passere i Løbet af dette Aar. Det forekommer mig at vidne altså meget om Studereklammershæsel og Iffehejsyntagen til, hvad der i Virkeligheden lever og rører sig i Folket. Naar vi ville se paa de enkelte Paragraffer, Forslaget indeholder, vil jeg med Hensyn til Affattelsen af § 25 straks sige, at det er vist meget godt. Jeg har ikke noget mod denne Bestemmelse at indvende, kun vil jeg bemærke, at det væsentlig er Indholdet af, hvad der gennemførtes ved Rigsdagsbeslutningen i 1894. Nu vil man dertil sige: Ja, Rigsdagsbeslutningen, den er ikke gældende Grundlov, og hvem borger for, at den bliver opretholdt, naar det kniber? Jeg er bleven opmærksom paa et Forhold, som jeg vil tillade mig at henvende de Herrens Opmærksomhed paa, og det er det, at vi i den europæiske parlamentariske Historie have et Tilfælde, som er meget mærkeligt netop med Hensyn til Virkningen af en i Rigsdagen truffen Aftale. Det er sket i et lille Rige, som for øvrigt ikke spiller nogen stor verdenshistorisk Rolle. Der eksisterer i den bayeriske politiske Historie en Begivenhed, som hedder Forsatningsforstaelsen af 14de Juni 1813. Den Gang var der en stor politisk Konflikt netop om Finanslovens Forstaelse. Den meget bekendte byggegale Kong Ludvig af Baiern gjorde den Fortolkning gældende, at han, naar han blot havde sørget for at opfylde de Krav, Finansloven stillede, og der saa blev noget til overs, havde Lov til at bruge dette efter sit Skøn til de store Bygninger, som han opførte. Dette blev paatalt i den bayeriske Repræsentation. Der blev ikke foretaget nogen som helst Grundlovsforandring, men der blev tilført Tingenes Forhandlingsprotokol en

Forsatningsforstaelse, som ikke er gældende Lov eller er bleven stadfæstet som Lov, men dog gælder den Dag i Dag i Baiern som et finansielt Grundlag, hvorpaa man altsaa lever endnu 50 Aar efter. — Den anden Paragraf i Lovforslaget omhandler de midlertidige Finanslove. Det er i det væsentlige overensstemmende med Rigsdagsbeslutningen, vistnok Punkt 1, med en Forandring, nemlig fuldstændig Affkæffelse af alle Tidsgrænser. Læg vel Mærke til, mine Herre, at man ikke alene udelader Tidsgrænsen 2 Maaneder, men har udeladt en anden og endnu interessantere Tidsgrænse. De vide alle, at de midlertidige Finanslove gælder, indtil Finansloven er vedtagen, saaledes lyder derfor ogsaa Rigsdagsbeslutningen af 1894, men ogsaa denne Tidsgrænse har man udeladt. Det er altsaa herved Meningen at gøre den midlertidige Finanslov til ikke alene tilfældig gældende for et helt Finansaar, men principielt gældende for hele Finansaaret, uanset, hvorledes det gaar Finansloven. Derom er det nu, den ærede Ordfører siger, at de have tilstræbt at føre os tilbage til den Tilstand, som var anerkendt forfatningsmæssig Ret indtil Konfliktstiden, men deri tager den ærede Ordfører fuldstændig fejl, og det undrer mig, at det ærede Medlem, som sad i Rigsdagen paa det Tidspunkt, da disse Forhandlinger førtes, har kunnet udtale noget saadant. Nej, man var meget langt fra enig om de midlertidige Finansloves enten Indhold eller Varighed. Hvad deres Indhold angaar, vide de jo alle, hvorledes Fortolkningerne den Gang stode mod hinanden, hvorledes man fra Højres Side fortolkede Ordlyden derhen, at det gjaldt en midlertidig Strafftræden af det Finanslovsforslag, der er forelagt for det paagældende Finansaar, hvormod man fra Venstres Side — og jeg tror med Føje — gjorde den Betragtning gældende, at Bevillingen kun lyder paa de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gældende Regler, og det er noget ganske andet. Der var altsaa Strid om Indholdet. Med Hensyn til Tidsgrænsen skal jeg gøre det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds opmærksom paa, at der foreligger en Folketingsbeslutning af 28de Februar 1884, hvor der udtaltes den skarpeste Misbilligelse af Regeringens Færd, da den havde levet et helt Finansaar til Ende paa en midlertidig Finanslov, paa Basis af en meget omfattende Kritik af det hele Finansregnskab og Statsrevisorerne's Indstilling, som det ærede Medlem jo vistnok vil mindes, naar han husker sig om. Folketinget stod den Gang bestemt paa det Standpunkt ikke at ville fritende Regeringen